

Arrest

nr. 299 040 van 20 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 7 oktober 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 oktober 2021 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 29 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoen van origine te zijn. U bent geboren op 11 mei 1995 in het dorp Saparay uit het district Achin gelegen in de provincie Nangarhar, waar u uw hele leven verbleef tot aan uw vertrek naar Europa. Voor uw vertrek werkte u gedurende acht maanden als een lokale politieagent (arbaki) bij een checkpoint in het buurdorp Nargosay.

Tijdens uw periode bij de arbaki werd uw vader meermaals bedreigd door de Taliban en Daesh. Ze waarschuwden hem voor gevolgen voor uw familie als u uw job niet zou stoppen. Op een dag kwamen leden van één van beide groeperingen langs bij uw ouderlijk huis. Ze vroegen uw broer waarom u nog steeds werkzaam was als arbaki en namen hem mee. Ongeveer een week later werd zijn levenloos lichaam teruggevonden. Uw vader bracht u op de hoogte van het overlijden van uw broer waarop u meteen stopte met werken en één maand onderdook op verschillende adressen tot uw vader uw vertrek uit Afghanistan had geregeld.

Op 1 oktober 2020 kwam u België binnen, waar u op 7 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter ondersteuning van uw verzoek dient u volgende documenten in : een kopie van een taskara, een kopie van een opleidingscertificaat als arbaki en een kopie van de contactgegevens op het BSP- en DHL-pakket met documenten dat u ontving.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de Taliban of Daesh.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat.

In casu maakt u uw profiel als lid van de lokale politie (arbaki) niet geloofwaardig. U maakt evenmin aannemelijk dat u persoonlijke problemen had met de Taliban en Daesh.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt werkelijk lid te zijn geweest van de lokale politie. Zo blijft u steeds zeer vaag en algemeen over de tijdsaanduidingen in verband met uw periode bij de arbaki. Gevraagd wanneer u uw taskara hebt aangevraagd, antwoordt u het niet te weten (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 14.10.2021 (verder CGVS), p. 3). Gevraagd om te schatten wanneer u die min of meer hebt aangevraagd, antwoordt u naast de kwestie dat 11 mei 1995 uw geboortedatum is, maar u niets weet over de datum die op de taskara staat (ibid.). Gevraagd waarom u een taskara nodig had toen u die aanvraagde, antwoordt u dat u die nodig had om bij de arbaki te gaan (ibid.). Gevraagd wanneer de taskara werd aangemaakt, antwoordt u opnieuw heel vaag dat u die liet aanmaken een tijdje voor u bij de arbaki ging (ibid.). Nogmaals gevraagd wanneer, antwoordt u wederom het niet te weten (ibid.).

Ook blijft u zeer vaag over wanneer u startte met uw werk bij de arbaki. Hiernaar gevraagd, antwoordt u naast de kwestie dat u acht maanden werkte, daarna stopte en drie maanden onderweg was voor u in België aankwam (CGVS, p. 8). Gevraagd in welk jaar u bij de arbaki ging, antwoordt u dat u de datum niet weet, maar u wel een certificaat ontving (ibid.). Opgemerkt dat u toch zelf moet weten wanneer u bepaalde zaken deed in uw leven, antwoordt u dat u acht maanden werkte bij de arbaki, u drie maanden onderweg was en u dus tien à elf maanden voor uw aankomst in België bij de arbaki ging, maar u de precieze datum niet kent (ibid.). Gevraagd of u nooit keek naar het opleidingscertificaat met datum, antwoordt u dat u een simpele man bent, slechts vijf jaar school hebt gelopen en zo'n zaken niet weet (ibid.). Opgemerkt dat uw opleidingscertificaat vanuit Pakistan werd opgestuurd (zie documenten) en gevraagd hoe dat komt, antwoordt u dat u het niet weet, maar de zoon van uw tante het opstuurde en u niet weet of hij van Jalalabad kwam of elders (CGVS, p. 21). Opgemerkt dat op de enveloppe staat dat de documenten vanuit Peshawar, Pakistan werden opgestuurd, antwoordt u dat u het niet weet, maar ze zijn opgestuurd uit Afghanistan en misschien eerst via Pakistan gingen (ibid.). Gevraagd of u de naam van de afzender – H.A. – kent, antwoordt u van niet (ibid.).

Verder legt u ook vage verklaringen af over wie jullie opleiding verzorgde in de politieacademie. Hiernaar gevraagd, antwoordt u dat het een leider van de politie was, maar u niet weet wie (CGVS, p. 10). Gevraagd of u niet weet wie u training gaf, antwoordt u dat u enkel weet dat hij Pashtoen was, maar u niet weet wie hij was of vanwaar hij kwam (ibid.). Gevraagd of het slechts één persoon was die

training gaf, antwoordt u affirmatief (ibid.). Gevraagd of het één persoon was die u volledige training gaf, antwoordt u affirmatief en dat hij M. heette (ibid.).

Daarnaast legt u ook onduidelijke verklaringen af over de beweegredenen om u aan te sluiten bij de arbaki. Gevraagd waarom u besloot om politieagent te worden, antwoordt u dat u geen goed inkomen had, de Taliban talrijk aanwezig was in uw regio en u die niet graag had (CGVS, p. 10). Wat later opgemerkt dat u zelf zei dat het dorp vol zat met spionnen van de Taliban en Daesh en gevraagd waarom u met die kennis toch bij de politie ging, antwoordt u dat u geen andere keuze had, aangezien u anders onder dwang zou gerekruteerd worden door de Taliban en Daesh (CGVS, p. 16). Over die rekruteringspogingen blijft u echter zeer vaag en algemeen. Gevraagd of u zelf ooit persoonlijk benaderd werd door de Taliban of Daesh, antwoordt u dat uw vader werd aangesproken in de moskee en u zelf één keer werd meegenomen door hen, maar ze geen tijd hadden voor u waarop u opnieuw werd vrijgelaten (CGVS, p. 17). Gevraagd of u nog op andere momenten zelf werd benaderd, antwoordt u dat u uiteindelijk niet zelf werd benaderd, aangezien ze u na twee à drie nachten naar huis lieten gaan (ibid.). Gevraagd wanneer ze uw vader in de moskee aanspraken, antwoordt u in eerste instantie dat u het niet weet, aangezien jullie niet geletterd zijn en het niet opschreven, maar voegt u meteen erna toe dat het drie maanden voor uw werk bij de lokale politie was en het de enige oplossing was aangezien u geld kon verdienen en tegelijk het dorp kon verlaten (ibid.). Gevraagd hoeveel keer uw vader werd benaderd, antwoordt u naast de kwestie dat het meestal in de moskee en soms in het dorp was (ibid.). Nogmaals gevraagd hoeveel keer uw vader werd benaderd, antwoordt u dat u het niet geteld hebt, maar ze hem vertelden dat u zich moest aansluiten telkens zij hem kruisten en uw vader daarom dacht dat u zou worden meegenomen (ibid.). Gevraagd of het de Taliban of Daesh was die uw vader benaderde, antwoordt u dat het de Taliban was (ibid.). Gevraagd of jullie ooit benaderd zijn door Daesh, antwoordt u dat gewapende mannen uw vader benaderden en jullie niet wisten wie wie was, maar dat u ze na uw werk herkende aan de zwarte vlag en uw vader ook twee à drie keer werd benaderd door Daesh (ibid.). Gevraagd wanneer uw familie werd benaderd door Daesh, antwoordt u dat Daesh uw huis aanviel anderhalve maand voor uw werk bij de arbaki (ibid.). Gevraagd om daar meer over te vertellen, antwoordt u dat ze uw huis binnendrongen en zeiden dat u de jihad moest doen (ibid.). Gevraagd of u aanwezig was, antwoordt u van niet aangezien ze u anders hadden meegenomen (CGVS, p. 17 en 18). Gevraagd waarom beide groeperingen u wilden rekruteren, antwoordt u dat u het niet weet, maar u niet het enige doelwit was (CGVS, p. 18). Gevraagd of het altijd dezelfde personen waren die uw vader benaderden, antwoordt u dat u ze niet gezien hebt en niet weet wie ze zijn (ibid.). Gevraagd of ze van het dorp waren, antwoordt u dat u ze niet gezien hebt, maar uw vader zei dat de Taliban was gekomen (ibid.). Opgemerkt dat uw vader dergelijke zaken toch zou vertellen, antwoordt u dat u het niet gevraagd hebt en hij enkel zei dat de Taliban af en toe langskwam (ibid.).

Bovendien blijft u ook zeer vaag in uw uitleg over uw collega's bij de arbaki die problemen hadden met de Taliban of Daesh. U stelt dat u met een vijftiental mensen werkte op het checkpoint, maar ze niet allemaal van uw dorp waren maar ook van nabijgelegen dorpen (CGVS, p. 16). Gevraagd of uw collega's ooit problemen hadden met de Taliban of Daesh, antwoordt u vaagweg dat de Taliban actief is op al die plekken maar niet overal was (ibid.). Gevraagd of uw collega's problemen hadden met de Taliban of Daesh, antwoordt u vaagweg dat velen die werken problemen hebben met Daesh (ibid.). Gevraagd wie van uw collega's problemen had en welk soort problemen dat waren, antwoordt u vaagweg dat niemand naar huis kon gaan met verlof, maar sommigen het wel deden en werden afgemaakt (ibid.). Gevraagd wie de mensen waren die vermoord werden, antwoordt u dat u niet veel informatie hebt, maar ze niet van uw checkpoint waren en u enkel geruchten hoorde dat sommigen naar huis gingen en problemen kregen, maar u er niet verder naar vroeg (ibid.). Gevraagd of dat was toen u zelf bij de arbaki werkte, antwoordt u affirmatief (ibid.). Gevraagd naar collega's van uw eigen checkpoint met problemen, antwoordt u vaagweg dat jullie allemaal hetzelfde probleem hadden, een paar enkelingen toch naar huis gingen als dieven in de nacht en erna terugkeerden naar het checkpoint (ibid.). Opgemerkt dat u steeds zeer vaag blijft in uw verklaringen en gevraagd om op zijn minst één concreet voorbeeld te geven, antwoordt u dat ene H. bij jullie werkte, zijn vader en oom vaderszijde werden gedood, maar u niet meer informatie hebt (ibid.). Gevraagd of u nog voorbeelden kent, antwoordt u niets anders gezien te hebben (ibid.).

Het feit dat u steeds zeer vaag blijft in uw verklaringen over de tijdsaanduidingen van uw start bij de arbaki, de persoon die u opleidde, de beweegredenen om u aan te sluiten bij de lokale politie, de rekruteringspogingen door de Taliban en Daesh en de problemen van uw collega's met beide groeperingen doet sterke twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen hieromtrent. U maakt dan ook niet aannemelijk werkelijk lid te zijn geweest van de arbaki.

Aangezien u uw werk bij de arbaki niet aannemelijk maakt, is het ook niet geloofwaardig dat uw broer gedood werd ten gevolge van uw activiteiten bij de lokale politie.

Daarenboven legt u inconsistente en vreemde verklaringen af over het overlijden van uw broer. Zo verklaart u op de DVZ en in eerste instantie op het CGVS dat het de Taliban was die uw broer meenam

en doodde (vragenlijst CGVS, punt 5 en CGVS, p. 11). Tijdens uw vluchtrelaas verklaart u echter dat u niet zeker weet of het de Taliban of Daesh was, maar één van beide groeperingen naar uw huis kwam en uw broer ontvoerde (CGVS, p. 15).

Verder is het merkwaardig dat u zeer weinig weet over de gebeurtenissen na de ontvoering van uw broer. Gevraagd wie uiteindelijk het lichaam van uw broer gevonden heeft, antwoordt u dat u het niet weet, aangezien u er niet was, om meteen erna toe te voegen dat het een 'dorpeling' was die buiten zijn gevoeg deed (CGVS, p. 19). Gevraagd wat uw familie deed na de ontdekking van het lichaam van uw broer, antwoordt u dat uw familie niets deed, aangezien jullie geen macht hebben (ibid.). Gevraagd of er klacht is ingediend bij de politie, antwoordt u dat er geen politie dichtbij is en mensen ook bang zijn om klacht in te dienen (ibid.). Gevraagd of uw familie enige actie heeft ondernomen, antwoordt u dat er behalve uw vertrek niets gebeurde (ibid.). Gevraagd of u later nog iets van de Taliban heeft vernomen, antwoordt u dat u niets weet, niemand u iets vertelde en u na uw vertrek slechts twee keer met uw vader hebt gesproken (ibid.).

Ook over uw vlucht legt u vage en inconsistente verklaringen af. Gevraagd op welke plekken u verbleef tijdens de maand dat u ondergedoken leefde, antwoordt u vaagweg dat u 'hier en daar' in huizen van 'vrienden' verbleef (CGVS, p. 19). Gevraagd om specifieker te zijn, antwoordt u dat u in Nargosay, Saroobi en Shnakandara verbleef (ibid.). Gevraagd hoe u daar raakte, antwoordt u dat u 's nachts reisde en u nooit lang op één plek bleef aangezien ze overal spionnen hadden (ibid.). Opgemerkt dat u eerder vertelde dat de Taliban en Daesh 's nachts opereren en gevraagd hoe u zich dan 's nachts kon verplaatsen, antwoordt u dat de 'persoon' waarmee u wandelde wist wanneer en waar de Taliban en Daesh zich zouden bevinden (CGVS, p. 19 en 20). Gevraagd wie de mensen waren bij wie u verbleef, antwoordt u vaagweg dat het 'dorpelingen' waren (CGVS, p. 20). Gevraagd wie ze waren en hoe u bij hen terecht kwam, antwoordt u dat sommigen uw vader en familie kenden en ze uw situatie en werk in Nargosay kenden waardoor u bij dorpelingen mocht verblijven (ibid.). Gevraagd of u dan bij willekeurige dorpelingen verbleef, antwoordt u affirmatief (ibid.). Opgemerkt dat u hiermee toch een groot risico nam aangezien u eerder verklaarde dat de dorpen vol zitten met spionnen van de Taliban, antwoordt u dat u kon zien wie bij de Taliban hoorde en wie niet, en het geweten was in welke dorpen er veel Talibanspionnen waren (ibid.). Eerder verklaarde u echter dat de Taliban en Daesh veel spionnen hadden, het altijd burgers waren en je niet wist wie het waren (CGVS, p. 16).

Daarnaast blijkt u zeer onwetend over de organisatie en betaling van uw reis. Gevraagd hoe uw reis geregeld werd, antwoordt u dat u zelf niets regelde, maar uw vader de organisatie voor zich nam, een 'willekeurige persoon' bij u kwam en uw vader zei om met hem mee te gaan (CGVS, p. 20). Tijdens uw vluchtrelaas verklaart u echter dat uw 'vriend' 'iets' regelde met 'iemand' en hij u zei dat u naar die 'persoon' moest gaan en die 'persoon' u wegbracht (CGVS, p. 15). Gevraagd of het iemand van het dorp was die uw vader stuurde, antwoordt u naast de kwestie dat uw vader alles regelde en hem kende (CGVS, p. 20). Nogmaals gevraagd of het iemand van het dorp was, antwoordt u van niet, aangezien u iedereen uit het dorp kent (ibid.). Gevraagd vanwaar hij was, antwoordt u dat het een Afghaan was, maar u niet vroeg vanwaar hij was (ibid.). Gevraagd hoeveel er betaald werd, antwoordt u het niet te weten, aangezien uw vader alles regelde (ibid.). Gevraagd of u totaal niet weet hoeveel het kostte, antwoordt u van niet (ibid.). Opgemerkt dat dergelijke reizen veel geld kosten en gevraagd hoe uw vader dat kon betalen, antwoordt u dat u het niet weet, maar hij misschien land verkocht of geld leende (CGVS, p. 21).

Het feit dat u ook over het overlijden van uw broer, uw laatste maand in Afghanistan en de organisatie en betaling van uw reis inconsistente, vage en vreemde verklaringen aflegt, doet verder vermoeden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen en dat u het land niet heeft verlaten in de door u geschetste precaire omstandigheden die werden veroorzaakt door problemen met de Taliban en Daesh.

Uit het bovenstaande blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat.

Wat betreft het door u voorgelegd opleidingscertificaat als arbaki dient te worden opgemerkt dat deze niets kan wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Documenten kunnen uw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Bovendien is het certificaat slechts een kopie van slechte kwaliteit waardoor niet met zekerheid aangetoond kan worden of het een kopie van een authentiek stuk betreft. Of u al dan niet de persoon op de foto van het certificaat bent kan ook niet met zekerheid bevestigd worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Wat betreft de door u voorgelegde taskara dient te worden opgemerkt dat deze niets kan wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Een taskara is immers slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, hetgeen in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die

zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte

hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel, alsook op een manifeste appreciatiefout.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

"3. EUAA Country Guidance Afghanistan uittreksels

4. [https://fr.wikipedia.org/wiki/%C3%89tat_islamique_\(organisation\)](https://fr.wikipedia.org/wiki/%C3%89tat_islamique_(organisation))

5. <https://en.wikipedia.org/wiki/Taliban>

6. <https://www.hrw.org/report/2021/11/30/no-forgiveness-people-you/executions-and-enforced-disappearances-afghanistan>

7. <https://www.hrw.org/news/2022/06/10/afghanistan-taliban-torture-civilians-panjshir>

8. <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/afghanistan-quake-kills-least-130-2022-06-22/>

9. <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-taliban-crackdown-atrocities-mujahid/31923580.html>

10. Gandhara Briefing: Afghans Left Behind, Gender Segregation, Pakistan Bombing

11. <https://www.hrw.org/news/2021/11/22/afghanistan-taliban-crackdown-media-worsens-0>

12. <https://www.hrw.org/news/2022/06/14/afghanistans-taliban-crack-down-vloggers>

13. <https://www.hrw.org/news/2022/03/30/taliban-intensify-attacks-afghan-media>

14. <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-panjshir-taliban-atrocities/31848654.htm>

15. <https://gandhara.rferl.org/a/gandhara-briefing-taliban-hazara-madrasahs-grand-assembly/31924733.html>

16. <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-taliban-grand-gathering-women/31923501.htm>

17. <https://gandhara.rferl.org/a/taliban-secular-schools-converted-madrasahs-education/31914672.html>

18. HRW Afghans Dying from lack of medicine

19. EASO Country Report 10/1/2022 – uittreksels

20. Reuters Islamic State Violence dents Taliban Claims of Safer Afghanistan

21. Reuters Afghanistan seeks help for earthquake survivors

22. Pajhwok Peace Monitor 26/6/2022

23. Idem 18 juni 2022

24. Idem 11 juni 2022

25. Reteurs Afghanistan Earthquake survivors unsafe

26. UN Afghanistan Conference 2022

27. Idem snapshot of population mouvements january to juin 2022

28. <https://www.hrw.org/news/2022/03/07/afghanistan-taliban-threatening-provincial-media>".

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan,

alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023;
- het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022;
- de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van Cedoca van 5 mei 2022;
- het rapport "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022;
- het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022;
- het rapport "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020;
- het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022;
- het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023.

Bij zijn aanvullende nota voegt verweerder tevens de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van Cedoca van 23 september 2022. In zijn aanvullende nota vermeldt verweerder tevens het rapport "*EASO Afghanistan Security Situation Update*" van EASO van september 2021, waarvan niet in de aanvullende nota, doch wel in de bestreden beslissing een weblink wordt opgenomen.

3.2. De Raad ontvangt vanwege verzoeker een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan hij arbeidsovereenkomsten en loonfiches toevoegt ter staving van zijn werk in België.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele*

noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Verzoeker betoogt dat hem geen enkele vraag werd gesteld om te polsen naar eventuele bijzondere procedurele noden. Hij wijst erop dat hij zowel op het moment van zijn vertrek als ten tijde van het persoonlijk onderhoud nog vrij jong was. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gevraagd naar eventuele bijzondere procedurele noden (zie ‘vragenlijst bijzondere procedurele noden’ in ‘Deel DVZ’). Bovendien maakten verzoeker, noch zijn advocaat enige melding van het bestaan van dergelijke noden in verzoekers hoofde, niet tijdens het persoonlijk onderhoud en evenmin door het bijbrengen van opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Ook in het verzoekschrift wordt op generlei wijze toegelicht welke bijzondere procedurele noden in verzoekers hoofde zouden bestaan, laat staan welke specifieke steunmaatregelen volgens verzoeker dan nodig zouden zijn geweest. Verzoeker werd geboren op 11 mei 1995 en was ten tijde van zijn aankomst in België op 1 oktober 2020 reeds 25 jaar oud en ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 14 oktober 2021 reeds 26 jaar oud, zodat hij bezwaarlijk als dermate jong had moeten worden beschouwd dat er in zijn hoofde louter omwille van zijn leeftijd sprake zou zijn van bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat hij en zijn familie door de taliban en door Daesh werden bedreigd omwille van zijn tewerkstelling als arbaki. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers profiel als arbaki en evenmin aan de problemen die hij omwille hiervan beweert te hebben gekend. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoeker zijn voorgehouden werk als arbaki niet aannemelijk maakt, gelet (a) op zijn vage tijdssituering van het aanvragen van zijn taskara om als arbaki te kunnen beginnen en van de aanvang zijn werk als arbaki, (b) op zijn gebrekkige kennis over de reden waarom het voorgelegde opleidingscertificaat (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) vanuit het Pakistaanse Peshawar werd opgestuurd door de voor hem onbekende H.A., (c) op zijn vage verklaringen over wie hem als arbaki zou hebben opgeleid, (d) op zijn uiteenlopende verklaringen over zijn beweegredenen om zich bij de arbaki aan te sluiten en over de pogingen van de taliban en Daesh om hem te rekruteren, en (e) op verzoekers gebrekkige en vage verklaringen over de problemen die zijn collega's in het checkpoint waar hij zou hebben gewerkt, met de taliban en/of Daesh zouden hebben ondervonden:

“Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt werkelijk lid te zijn geweest van de lokale politie. Zo blijft u steeds zeer vaag en algemeen over de tijdsaanduidingen in verband met uw periode bij de arbaki. Gevraagd wanneer u uw taskara hebt aangevraagd, antwoordt u het niet te weten (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 14.10.2021 (verder CGVS), p. 3). Gevraagd om te schatten wanneer u die min of meer hebt aangevraagd, antwoordt u naast de kwestie dat 11 mei 1995 uw geboortedatum is, maar u niets weet over de datum die op de taskara staat (ibid.). Gevraagd

waarom u een taskara nodig had toen u die aanvraag, antwoordt u dat u die nodig had om bij de arbaki te gaan (ibid.). Gevraagd wanneer de taskara werd aangemaakt, antwoordt u opnieuw heel vaag dat u die liet aanmaken een tijdje voor u bij de arbaki ging (ibid.). Nogmaals gevraagd wanneer, antwoordt u wederom het niet te weten (ibid.).

Ook blijft u zeer vaag over wanneer u startte met uw werk bij de arbaki. Hiernaar gevraagd, antwoordt u naast de kwestie dat u acht maanden werkte, daarna stopte en drie maanden onderweg was voor u in België aankwam (CGVS, p. 8). Gevraagd in welk jaar u bij de arbaki ging, antwoordt u dat u de datum niet weet, maar u wel een certificaat ontving (ibid.). Opgemerkt dat u toch zelf moet weten wanneer u bepaalde zaken deed in uw leven, antwoordt u dat u acht maanden werkte bij de arbaki, u drie maanden onderweg was en u dus tien à elf maanden voor uw aankomst in België bij de arbaki ging, maar u de precieze datum niet kent (ibid.). Gevraagd of u nooit keek naar het opleidingscertificaat met datum, antwoordt u dat u een simpele man bent, slechts vijf jaar school hebt gelopen en zo'n zaken niet weet (ibid.). Opgemerkt dat uw opleidingscertificaat vanuit Pakistan werd opgestuurd (zie documenten) en gevraagd hoe dat komt, antwoordt u dat u het niet weet, maar de zoon van uw tante het opstuurde en u niet weet of hij van Jalalabad kwam of elders (CGVS, p. 21). Opgemerkt dat op de enveloppe staat dat de documenten vanuit Peshawar, Pakistan werden opgestuurd, antwoordt u dat u het niet weet, maar ze zijn opgestuurd uit Afghanistan en misschien eerst via Pakistan gingen (ibid.). Gevraagd of u de naam van de afzender – H.A. – kent, antwoordt u van niet (ibid.).

Verder legt u ook vage verklaringen af over wie jullie opleiding verzorgde in de politieacademie. Hiernaar gevraagd, antwoordt u dat het een leider van de politie was, maar u niet weet wie (CGVS, p. 10). Gevraagd of u niet weet wie u training gaf, antwoordt u dat u enkel weet dat hij Pashtoen was, maar u niet weet wie hij was of vanwaar hij kwam (ibid.). Gevraagd of het slechts één persoon was die training gaf, antwoordt u affirmatief (ibid.). Gevraagd of het één persoon was die u volledige training gaf, antwoordt u affirmatief en dat hij M. heette (ibid.).

Daarnaast legt u ook onduidelijke verklaringen af over de beweegredenen om u aan te sluiten bij de arbaki. Gevraagd waarom u besloot om politieagent te worden, antwoordt u dat u geen goed inkomen had, de Taliban talrijk aanwezig was in uw regio en u die niet graag had (CGVS, p. 10). Wat later opgemerkt dat u zelf zei dat het dorp vol zat met spionnen van de Taliban en Daesh en gevraagd waarom u met die kennis toch bij de politie ging, antwoordt u dat u geen andere keuze had, aangezien u anders onder dwang zou gerekruteerd worden door de Taliban en Daesh (CGVS, p. 16). Over die rekruteringspogingen blijft u echter zeer vaag en algemeen. Gevraagd of u zelf ooit persoonlijk benaderd werd door de Taliban of Daesh, antwoordt u dat uw vader werd aangesproken in de moskee en u zelf één keer werd meegenomen door hen, maar ze geen tijd hadden voor u waarop u opnieuw werd vrijgelaten (CGVS, p. 17). Gevraagd of u nog op andere momenten zelf werd benaderd, antwoordt u dat u uiteindelijk niet zelf werd benaderd, aangezien ze u na twee à drie nachten naar huis lieten gaan (ibid.). Gevraagd wanneer ze uw vader in de moskee aanspraken, antwoordt u in eerste instantie dat u het niet weet, aangezien jullie niet geletterd zijn en het niet opschreven, maar voegt u meteen erna toe dat het drie maanden voor uw werk bij de lokale politie was en het de enige oplossing was aangezien u geld kon verdienen en tegelijk het dorp kon verlaten (ibid.). Gevraagd hoeveel keer uw vader werd benaderd, antwoordt u naast de kwestie dat het meestal in de moskee en soms in het dorp was (ibid.). Nogmaals gevraagd hoeveel keer uw vader werd benaderd, antwoordt u dat u het niet geteld hebt, maar ze hem vertelden dat u zich moest aansluiten telkens zij hem kruisten en uw vader daarom dacht dat u zou worden meegenomen (ibid.). Gevraagd of het de Taliban of Daesh was die uw vader benaderde, antwoordt u dat het de Taliban was (ibid.). Gevraagd of jullie ooit benaderd zijn door Daesh, antwoordt u dat gewapende mannen uw vader benaderden en jullie niet wisten wie wie was, maar dat u ze na uw werk herkende aan de zwarte vlag en uw vader ook twee à drie keer werd benaderd door Daesh (ibid.). Gevraagd wanneer uw familie werd benaderd door Daesh, antwoordt u dat Daesh uw huis aanviel anderhalve maand voor uw werk bij de arbaki (ibid.). Gevraagd om daar meer over te vertellen, antwoordt u dat ze uw huis binnendrongen en zeiden dat u de jihad moest doen (ibid.). Gevraagd of u aanwezig was, antwoordt u van niet aangezien ze u anders hadden meegenomen (CGVS, p. 17 en 18). Gevraagd waarom beide groeperingen u wilden rekruteren, antwoordt u dat u het niet weet, maar u niet het enige doelwit was (CGVS, p. 18). Gevraagd of het altijd dezelfde personen waren die uw vader benaderden, antwoordt u dat u ze niet gezien hebt en niet weet wie ze zijn (ibid.). Gevraagd of ze van het dorp waren, antwoordt u dat u ze niet gezien hebt, maar uw vader zei dat de Taliban was gekomen (ibid.). Opgemerkt dat uw vader dergelijke zaken toch zou vertellen, antwoordt u dat u het niet gevraagd hebt en hij enkel zei dat de Taliban af en toe langskwam (ibid.).

Bovendien blijft u ook zeer vaag in uw uitleg over uw collega's bij de arbaki die problemen hadden met de Taliban of Daesh. U stelt dat u met een vijftiental mensen werkte op het checkpoint, maar ze niet allemaal van uw dorp waren maar ook van nabijgelegen dorpen (CGVS, p. 16). Gevraagd of uw collega's ooit problemen hadden met de Taliban of Daesh, antwoordt u vaagweg dat de Taliban actief is op al die plekken maar niet overal was (ibid.). Gevraagd of uw collega's problemen hadden met de

Taliban of Daesh, antwoordt u vaagweg dat velen die werken problemen hebben met Daesh (ibid.). Gevraagd wie van uw collega's problemen had en welk soort problemen dat waren, antwoordt u vaagweg dat niemand naar huis kon gaan met verlof, maar sommigen het wel deden en werden afgemaakt (ibid.). Gevraagd wie de mensen waren die vermoord werden, antwoordt u dat u niet veel informatie hebt, maar ze niet van uw checkpoint waren en u enkel geruchten hoorde dat sommigen naar huis gingen en problemen kregen, maar u er niet verder naar vroeg (ibid.). Gevraagd of dat was toen u zelf bij de arbaki werkte, antwoordt u affirmatief (ibid.). Gevraagd naar collega's van uw eigen checkpoint met problemen, antwoordt u vaagweg dat jullie allemaal hetzelfde probleem hadden, een paar enkelingen toch naar huis gingen als dieven in de nacht en erna terugkeerden naar het checkpoint (ibid.). Opgemerkt dat u steeds zeer vaag blijft in uw verklaringen en gevraagd om op zijn minst één concreet voorbeeld te geven, antwoordt u dat ene H. bij jullie werkte, zijn vader en oom vaderszijde werden gedood, maar u niet meer informatie hebt (ibid.). Gevraagd of u nog voorbeelden kent, antwoordt u niets anders gezien te hebben (ibid.).

Het feit dat u steeds zeer vaag blijft in uw verklaringen over de tijdsaanduidingen van uw start bij de arbaki, de persoon die u opleidde, de beweegredenen om u aan te sluiten bij de lokale politie, de rekruteringspogingen door de Taliban en Daesh en de problemen van uw collega's met beide groeperingen doet sterke twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen hieromtrent. U maakt dan ook niet aannemelijk werkelijk lid te zijn geweest van de arbaki.”;

(ii) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers tewerkstelling bij de arbaki, evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat zijn broer omwille van deze tewerkstelling werd gedood, temeer daar hij uiteenlopende verklaringen aflegt over het beweerde overlijden van zijn broer en zijn kennis over hetgeen er na de beweerde ontvoering van zijn broer gebeurde, gebrekkig is:

“Aangezien u uw werk bij de arbaki niet aannemelijk maakt, is het ook niet geloofwaardig dat uw broer gedood werd ten gevolge van uw activiteiten bij de lokale politie.

Daarenboven legt u inconsistente en vreemde verklaringen af over het overlijden van uw broer. Zo verklaart u op de DVZ en in eerste instantie op het CGVS dat het de Taliban was die uw broer meenam en doodde (vragenlijst CGVS, punt 5 en CGVS, p. 11). Tijdens uw vluchtrelaas verklaart u echter dat u niet zeker weet of het de Taliban of Daesh was, maar één van beide groeperingen naar uw huis kwam en uw broer ontvoerde (CGVS, p. 15).

Verder is het merkwaardig dat u zeer weinig weet over de gebeurtenissen na de ontvoering van uw broer. Gevraagd wie uiteindelijk het lichaam van uw broer gevonden heeft, antwoordt u dat u het niet weet, aangezien u er niet was, om meteen erna toe te voegen dat het een ‘dorpeling’ was die buiten zijn gevoeg deed (CGVS, p. 19). Gevraagd wat uw familie deed na de ontdekking van het lichaam van uw broer, antwoordt u dat uw familie niets deed, aangezien jullie geen macht hebben (ibid.). Gevraagd of er klacht is ingediend bij de politie, antwoordt u dat er geen politie dichtbij is en mensen ook bang zijn om klacht in te dienen (ibid.). Gevraagd of uw familie enige actie heeft ondernomen, antwoordt u dat er behalve uw vertrek niets gebeurde (ibid.). Gevraagd of u later nog iets van de Taliban heeft vernomen, antwoordt u dat u niets weet, niemand u iets vertelde en u na uw vertrek slechts twee keer met uw vader hebt gesproken (ibid.).”;

(iii) verzoekers verklaringen over zijn vlucht uit Afghanistan en de organisatie ervan allerminst coherent, gedetailleerd, doorleefd en aannemelijk voorkomen:

“Ook over uw vlucht legt u vage en inconsistente verklaringen af. Gevraagd op welke plekken u verbleef tijdens de maand dat u ondergedoken leefde, antwoordt u vaagweg dat u ‘hier en daar’ in huizen van ‘vrienden’ verbleef (CGVS, p. 19). Gevraagd om specifiek te zijn, antwoordt u dat u in Nargosay, Saroobi en Shnakandara verbleef (ibid.). Gevraagd hoe u daar raakte, antwoordt u dat u ‘s nachts reisde en u nooit lang op één plek bleef aangezien ze overal spionnen hadden (ibid.). Opgemerkt dat u eerder vertelde dat de Taliban en Daesh ‘s nachts opereren en gevraagd hoe u zich dan ‘s nachts kon verplaatsen, antwoordt u dat de ‘persoon’ waarmee u wandelde wist wanneer en waar de Taliban en Daesh zich zouden bevinden (CGVS, p. 19 en 20). Gevraagd wie de mensen waren bij wie u verbleef, antwoordt u vaagweg dat het ‘dorpelingen’ waren (CGVS, p. 20). Gevraagd wie ze waren en hoe u bij hen terecht kwam, antwoordt u dat sommigen uw vader en familie kenden en ze uw situatie en werk in Nargosay kenden waardoor u bij dorpelingen mocht verblijven (ibid.). Gevraagd of u dan bij willekeurige dorpelingen verbleef, antwoordt u affirmatief (ibid.). Opgemerkt dat u hiermee toch een groot risico nam aangezien u eerder verklaarde dat de dorpen vol zitten met spionnen van de Taliban, antwoordt u dat u kon zien wie bij de Taliban hoorde en wie niet, en het geweten was in welke dorpen er veel Talibanspionnen waren (ibid.). Eerder verklaarde u echter dat de Taliban en Daesh veel spionnen hadden, het altijd burgers waren en je niet wist wie het waren (CGVS, p. 16).

Daarnaast blijkt u zeer onwetend over de organisatie en betaling van uw reis. Gevraagd hoe uw reis geregeld werd, antwoordt u dat u zelf niets regelde, maar uw vader de organisatie voor zich nam, een 'willekeurige persoon' bij u kwam en uw vader zei om met hem mee te gaan (CGVS, p. 20). Tijdens uw vluchtrelaas verklaart u echter dat uw 'vriend' 'iets' regelde met 'iemand' en hij u zei dat u naar die 'persoon' moest gaan en die 'persoon' u wegbracht (CGVS, p. 15). Gevraagd of het iemand van het dorp was die uw vader stuurde, antwoordt u naast de kwestie dat uw vader alles regelde en hem kende (CGVS, p. 20). Nogmaals gevraagd of het iemand van het dorp was, antwoordt u van niet, aangezien u iedereen uit het dorp kent (ibid.). Gevraagd vanwaar hij was, antwoordt u dat het een Afghaan was, maar u niet vroeg vanwaar hij was (ibid.). Gevraagd hoeveel er betaald werd, antwoordt u het niet te weten, aangezien uw vader alles regelde (ibid.). Gevraagd of u totaal niet weet hoeveel het kostte, antwoordt u van niet (ibid.). Opgemerkt dat dergelijke reizen veel geld kosten en gevraagd hoe uw vader dat kon betalen, antwoordt u dat u het niet weet, maar hij misschien land verkocht of geld leende (CGVS, p. 21).";

(iv) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen:

"Wat betreft het door u voorgelegd opleidingscertificaat als arbaki dient te worden opgemerkt dat deze niets kan wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Documenten kunnen uw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Bovendien is het certificaat slechts een kopie van slechte kwaliteit waardoor niet met zekerheid aangetoond kan worden of het een kopie van een authentiek stuk betreft. Of u al dan niet de persoon op de foto van het certificaat bent kan ook niet met zekerheid bevestigd worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde. Wat betreft de door u voorgelegde taskara dient te worden opgemerkt dat deze niets kan wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Een taskara is immers slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, hetgeen in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Verzoeker betoogt dat hij het moeilijk heeft met dateringen; hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en hij stelt dat hij de datum van het aanvragen van zijn taskara niet kent. Volgens hem kennen weinig mensen de precieze datum van het aanvragen/afleveren van hun identiteitskaart. Hij wijst erop dat hij wel een periode aangaf. Vervolgens wijst hij op zijn verklaringen, afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, waar hij uiteenzet hoe hij zich inschreef voor de opleiding tot arbaki. De Raad wijst erop dat verzoeker zijn taskara heeft voorgelegd (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Redelijkerwijze kan worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming terdege op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij zelf ter staving van zijn beschermingsverzoek voorlegt. *In casu* kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker de datum van het afleveren van zijn taskara eenvoudig via de voorgelegde taskara kon kennen. Dat hij er niet in slaagt om enigszins het aanvragen van deze taskara in de tijd te situeren, terwijl hij verklaart dat hij deze taskara aanvraagde met het oog op het vervoegen van de arbaki – hetgeen uiteindelijk tot zijn vlucht uit Afghanistan heeft geleid –, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden tewerkstelling als arbaki. In dezelfde zin vormt verzoekers onvermogen om de aanvang van zijn tewerkstelling als arbaki op een precieze wijze in de tijd te situeren een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van deze tewerkstelling. Dat verzoeker erop wijst dat hij aangaf dat

hij een achttal maanden voor de arbaki werkte en dat hij een drietal maanden onderweg was naar België, vormt hiervoor geen verschoning. Verzoeker legde immers tevens een opleidingscertificaat voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij aan de hand hiervan de aanvang van zijn beweerde werk als arbaki op een coherente en precieze wijze in de tijd zou kunnen situeren, *quod non*.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat uit de voorgelegde verzendingsbewijzen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) blijkt dat verzoekers documenten vanuit het Pakistaanse Peshawar werden verzonden door een voor verzoeker onbekende persoon. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat zijn documenten "*via via [werden] meegegeven/opgestuurd*". Deze *post factum*-bewering kan geenszins overtuigen. Dat gevoelige documenten als verzoekers taskara en zijn opleidingscertificaat als arbaki met wildvreemden zouden worden meegegeven om ze uiteindelijk via Peshawar naar België te versturen, is niet aannemelijk. Verzoeker laat na te duiden waarom zijn documenten hem niet vanuit Afghanistan zouden kunnen worden toegestuurd. Verzoekers gebrekkige kennis over de inhoud van deze documenten in samenhang met de door hem niet-uitgeklearde reden voor het naar hem verzenden van deze documenten door een voor hem onbekende persoon vanuit Pakistan, doet dan ook wel degelijk eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden tewerkstelling als arbaki, alsook aan de bewijswaarde van deze documenten. Het gegeven dat verzoekers Afghaanse nationaliteit en zijn recente herkomst uit Afghanistan heden niet in twijfel worden getrokken en dat hij op de hoogte stelt te zijn van de machtsverhoudingen tussen de taliban en Daesh in zijn regio van herkomst, zoals hij in zijn verzoekschrift benadrukt, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Waar verzoeker stelt herhaaldelijk te hebben aangegeven dat hij niet geschoold is, dient vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat hij vijf jaar naar school ging (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Bovendien kan ook van een laaggeschoolde verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij zich terdege over de inhoud van de door hem voorgelegde documenten ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming tracht te informeren. Verzoekers opmerking, dat er in de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden worden opgenomen tussen zijn verklaringen en de voorgelegde documenten, doet verder geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers verklaringen over de situering in de tijd van het aanvragen van zijn taskara en de aanvang van zijn werk als arbaki gebrekkig zijn, terwijl hij zelf zijn taskara en zijn opleidingscertificaat als arbaki voorlegt.

Verder blijken verzoekers verklaringen, over wie hem de opleiding tot arbaki gaf, wel degelijk uiteenlopend. Aanvankelijk verklaart hij immers niet te weten wie de opleiding gaf en dat hij enkel weet dat hij Pashtoun is zonder te weten vanwaar hij afkomstig was, terwijl hij later verklaart dat deze persoon M. heette. Dat de opleiding van beperkte duur is, zoals verzoeker stelt in zijn verzoekschrift, kan niet worden aangenomen. Hij verklaart immers dat de opleiding vier weken duurde en werd gegeven door dezelfde persoon. Dat verzoeker omwille van de beweerde korte duur van de opleiding hiervan slechts een beperkte kennis heeft, is dan ook niet aannemelijk. Zelfs al zou de duur van de opleiding als kort kunnen worden beschouwd, dient erop gewezen dat verzoeker stelt deze opleiding zelf te hebben gevolgd, zodat er hoe dan ook van hem een gedetailleerde en doorleefde kennis van deze opleiding kan worden verwacht, *quod non*.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij wel degelijk kon aangeven waarom hij de arbaki wenste te vervoegen. Hij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud en voert aan dat hij als geitenhoeder regelmatig werd lastiggevallen door de taliban, dat hij er een inkomen door kon vergaren, dat het een manier was om aan de rekruteringsdruk van de taliban en/of Daesh te ontsnappen, dat zijn vader erop aandrong en dat een neef van hem ook reeds bij de arbaki werkte. Tevens wijst hij erop dat zijn opleiding beperkt was, dat hij in een eenvoudige checkpoint werkte en dat zijn taken zich beperkten tot koken. Hiermee komt hij evenwel niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, hetgeen op zich echter geen ander licht werpt op de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing. Verzoeker laat overigens nog steeds na te duiden waarom hij besloot om de arbaki te vervoegen, wetende dat zijn dorp vol zat met spionnen van de taliban en van Daesh, zoals hij zelf aangaf. Dat hij anders gedwongen zou worden gerekruteerd door de taliban en/of Daesh, maakt verzoeker immers niet aannemelijk, gelet op zijn vage en uiteenlopende verklaringen dienaangaande, zoals op omstandige wijze wordt toegelicht in de bestreden beslissing (zie *supra*) en waaruit blijkt dat zijn verklaringen, in tegenstelling tot zijn bewering in het verzoekschrift, allerm minst precies zijn. Dat uit algemene informatie, die overigens geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke, individuele situatie, blijkt dat de taliban via de moskee rekruteren en dat zijn vader daarheen ging, doet geen afbreuk aan het vage en uiteenlopende karakter van verzoekers verklaringen inzake de voorgehouden rekruteringspogingen ten aanzien van hem.

Wat betreft zijn collega's, betoogt verzoeker dat hij op geen enkel ogenblik heeft gesteld dat al zijn collega's uit zijn dorp afkomstig waren en dat hij enkel wou zeggen dat de arbaki's eenvoudige dorpelingen waren. Nergens in de bestreden beslissing wordt echter gesteld dat verzoeker zou hebben verklaard dat al zijn collega's uit zijn dorp afkomstig waren, integendeel: *"U stelt dat u met een vijftiental mensen werkte op het checkpoint, maar ze niet allemaal van uw dorp waren maar ook van nabijgelegen dorpen (CGVS, p. 16)." (eigen onderlijning)*. Er wordt verder in de bestreden beslissing echter wel terecht vastgesteld dat verzoeker amper informatie kan geven over eventuele problemen die zijn collega's met de taliban en/of met Daesh zouden hebben gekend. Daar verzoeker heden meent internationale bescherming te behoeven omwille van problemen met de taliban en Daesh, en omwille van zijn tewerkstelling als arbaki, kan van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich terdege zou informeren over eventuele problemen die zijn collega's omwille van dezelfde reden zouden hebben gekend, temeer daar hij stelt gedurende acht maanden bij de arbaki's te hebben gewerkt als kok en slechts drie of vier keer buiten ging (notities van het persoonlijk onderhoud, p.14). In die omstandigheden kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker ruimschoots in de mogelijkheid was om op de hoogte te komen van eventuele problemen die zijn collega's omwille van hun werk ondervonden. Verder dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt te beweren, nergens aan hem wordt verweten dat hij niet het onderscheid maakte tussen Daesh en de taliban.

Met betrekking tot het beweerde overlijden van zijn broer, betoogt verzoeker dat hij, noch zijn vader thuis waren toen zijn broer werd ontvoerd, dat de informatie hierover telefonisch werd ontvangen toen zijn vader naar de commandant belde en dat zijn verklaringen, afgelegd op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, worden bevestigd door hetgeen hij verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn broer door de taliban werd meegenomen, terwijl hij op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelde niet te weten of zijn broer door de taliban dan wel door Daesh werd meegenomen. Dat verzoeker, noch zijn vader thuis waren ten tijde van deze beweerde ontvoering, heeft verzoeker klaarblijkelijk niet verhinderd op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te geven dat zijn broer door de taliban werd meegenomen. Dat hij vervolgens op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet meer weet of zijn broer door de taliban of door Daesh werd meegenomen, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit aspect van zijn vluchtrelaas. Verder wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker en/of zijn familie klacht hadden moeten indienen bij de politie naar aanleiding van de beweerde ontvoering van verzoekers broer. Er wordt enkel terecht vastgesteld dat verzoekers kennis over hetgeen er na deze beweerde ontvoering gebeurde, te wensen overlaat, zoals op omstandige wijze wordt toegelicht in de bestreden beslissing (zie *supra*). Verzoekers verwijzing naar algemene informatie met betrekking tot de handelwijze van de taliban (verzoekschrift, p. 17-18), werpt hierop geen ander licht. Dit betreft immers louter algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke, individuele situatie.

Wat betreft zijn vlucht en de organisatie hiervan, betoogt verzoeker dat zijn vader dit regelde, dat hij met iemand werd meegestuurd door zijn vader en die hij dus kon vertrouwen, dat hetzelfde kan worden gezegd over de mensen bij wie hij verbleef en dat hij op sleeptouw werd genomen door zijn vader. De Raad wijst er te dezen op dat verzoeker ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan reeds minstens 24 jaar oud was en dus reeds een volwassen man. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker enkel de instructies van zijn vader zou opvolgen zonder ook maar enige bijkomende achtergrondinformatie te krijgen over de mensen met wie hij moest meegaan en bij wie hij moest verblijven. In de bestreden beslissing wordt er immers terecht op gewezen dat verzoeker verklaarde dat zijn dorp vol spionnen van de taliban en van Daesh zit. De door verzoeker voorgehouden gang van zaken is in de geschetste context dan ook allerminst aannemelijk. Aangezien zijn vlucht een rechtstreeks gevolg is van de in het kader van zijn vluchtrelaas aangehaalde problemen met de taliban en Daesh omwille van zijn beweerde werk als arbaki, hebben deze vaststellingen wel degelijk een negatieve impact op de geloofwaardigheid van dit vluchtrelaas.

Aangezien uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde tewerkstelling als arbaki, kan evenmin geloof worden gehecht aan de bewering in onderhavig verzoekschrift dat hij en zijn gezin als anti-taliban worden gepercipieerd. Waar hij stelt dat hierover geen bijkomende vragen werden gesteld, dient vastgesteld dat verzoeker nalaat hieromtrent enige bijkomende informatie te verschaffen. In het licht van de devolutieve werking van onderhavig beroep, is zulks geenszins ernstig. Gezien de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden tewerkstelling als arbaki, is verzoekers verwijzing naar algemene informatie in verband met het profiel van personen die aan de voormalige Afghaanse regering kunnen worden gelinkt (en hun familieleden) *in casu* niet relevant.

Waar verzoeker stelt dat: *“Dat verzoeker wil blijven bevestigen dat zijn opleidingscertificaat wel degelijk een echt stuk is. Dat hij meent dat het totaal onterecht is dat hem een mogelijke valsheid in de schoenen geschoven wordt, terwijl dit uit geen enkel element van het dossier blijkt.”*, dient erop gewezen dat aan voorgelegde documenten niet slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* werden door de commissaris-generaal en de Raad omwille van bovenstaande redenen geoordeeld dat geen bewijswaarde kan worden verleend aan het door verzoeker voorgelegde opleidingscertificaat.

Waar verzoeker ter terechtzitting zelf verklaart dat zijn brein tijdens het persoonlijk onderhoud niet goed werkte wegens de slagen van de smokkelaar en dat de tolk hem misschien niet goed heeft begrepen, dient vastgesteld dat verzoeker noch voorafgaand aan of tijdens het persoonlijk onderhoud, noch nadien via eventuele opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud of via onderhavig verzoekschrift enige melding maakte van problemen met zijn brein of problemen met de tolk. Het voor het eerst opwerpen hiervan ter terechtzitting is geenszins ernstig, temeer daar verzoeker geen enkel medisch en/of psychologisch attest bijbrengt waaruit de beweerde mentale problemen zouden kunnen blijken en hij bovendien nalaat concreet te duiden wanneer zij problemen met de tolk zouden hebben voorgedaan.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-28) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in verzoekers nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.3. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

7.3.1. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

7.3.2. De Raad wijst erop dat het niet ondenkbaar is dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Uit de door partijen bijgebrachte informatie blijkt immers dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben

doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen. Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’.

7.3.3. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan verder volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten in het licht van de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes. De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht.

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname.

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen. Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) werd wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals ‘TikTok’ of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders,

universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen (zie ook EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275, over de mogelijkheid "*to play the game*"). Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden.

7.3.4. *In casu* voert verzoeker aan dat hij reeds enige tijd in Europa verblijft. Hij voegt bij zijn aanvullende nota arbeidsovereenkomsten en loonfiches ter staving van zijn tewerkstelling in België.

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat het bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete

gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man die op 11 mei 1995 werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in eind juni 2020. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker reeds 25 jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van intussen ruim drie jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Waar hij stelt dat hij werkt en dat hij zich in België heeft kunnen integreren, brengt hij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De Raad wijst erop dat verzoekers familie zich heden nog in Afghanistan bevindt en dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

7.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

8.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren

uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen, gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2194472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. *In casu* ontwaart de Raad in het rechtsplegingsdossier geen dergelijke persoonlijke omstandigheden die in hoofde van verzoeker het reëel risico zouden verhogen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid ingeval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend drieëntwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER